

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.641 van 5 september 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 18 april 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. RUELENS en van attaché A. VAN DE VOORDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 27 september 2006 het Rijk binnen en diende op 28 september 2006 een asielaanvraag in. Op 3 april 2008 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
1. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: *“Volgens uw verklaringen bezit u de Nepalese nationaliteit en bent u afkomstig uit Katuwa Chaupari VDC (district Parbat), Nepal. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. U woonde samen met uw ouders, die u ook financieel ondersteunden. U en uw familie sympathiseerden met de Nepalese Congress Party. U werkte als vrijwilliger voor een ontwikkelingsorganisatie in uw dorp. Uw ouders behoorden tot de meer welgestelden van het dorp. Vandaar dat jullie regelmatig de Maobadi over de vloer kregen, die om geld en voedsel kwamen. Eenmaal eisten ze een donatie*

van 50.000 roepie. Op 25.09.2061 (Nepalese tijdsrekening, komt overeen met 9 januari 2005) kwam een patrouille van het leger naar uw dorp. De Maobadi lokten hen in een hinderlaag en er vielen vier gewonden. Uit op wraak, drongen de soldaten uw dorp binnen. Tal van huizen werden onderzocht en de jongeren werden bij elkaar gedreven ter ondervraging. Uiteindelijk werd u samen met een twintigtal andere jongemannen gearresteerd. Jullie werden geslagen en ondervraagd. Omdat u en vier anderen de soldaten aanspraken op hun agressief gedrag ten aanzien van onschuldige burgers, werden jullie vijf meegenomen naar het legerkamp in Kusma. U werd gedurende vier dagen vastgehouden en mishandeld. Dankzij de bemiddeling van de sociale organisatie waarvoor u werkte, werd u vrijgelaten. U weet niets over het lot van de andere vier. U diende zich wel aan voorwaarden te houden. Zo moest u zich wekelijks aanmelden en het leger informeren over de activiteiten van de Maobadi in uw dorp. U bood zich nadien slechts tweemaal bij het leger aan. Op 20.10.2061 (2 februari 2005) werd u 's avonds door een tiental Maobadi gesommeerd hen te volgen. U durfde niet te weigeren. U werd naar de districtsverantwoordelijke gebracht. Hij zei dat hij op de hoogte was van uw aanhouding door het leger en uw wekelijkse meldingsplicht. Hij sprak u over de verwezenlijkingen van de Maobadi en hun strijd tegen de monarchie en drong erop aan dat u zich bij hen aansloot. Op die manier zou u zich ook niet langer wekelijks moeten aanbieden. U weigerde, maar hij legde uw weigering uit als een teken van verraad. Dit verraad zou zeker op termijn bestraft worden. U ging noodgedwongen akkoord met zijn voorstel u aan te sluiten maar u weigerde wel wapens te dragen. U kreeg een eerste opdracht waarbij u voedsel diende te verzamelen. Nadat u dat een maand gedaan had, kreeg u de opdracht fondsen in te zamelen. U werd alleen op pad gestuurd. U kreeg brieven mee die u op welbepaalde adressen diende af te geven. Op die brieven stond het bedrag geschreven dat de betrokkene diende te betalen. U mocht aandringen en bedreigen om de donatie te verkrijgen, maar u mocht geen geweld gebruiken indien de persoon weigerde mee te werken. Het geld dat u ophaalde, de donatiebewijzen en de niet-afgeleverde brieven moest u afgeven aan de hogere in rang: Prabhat. Er werd geen enkele andere vorm van boekhouding bijgehouden. Op een gegeven moment werd u ervan beschuldigd geld achtergehouden te hebben. U zou 3.000.000 roepie opgehaald hebben maar u zou er slechts 2.000.000 afgeleverd hebben. U werd op 28.02.2063 (11 juni 2006) voor een volksrechtbank gebracht, waar u trachtte uw onschuld te bewijzen. De volksrechtbank besliste dat u het ontbrekende bedrag – 1.000.000 roepie – zou moeten terugbetalen. U kreeg hiervoor één week de tijd. U keerde naar huis terug en vertelde alles aan uw ouders. U beseftte dat u door Prabhat was opgelicht. U vermoedt dat hij dit deed omwille van uw afkomst en omwille van het feit dat uw vader aanhanger van de Nepalese Congress Party was. U ging naar de districtsverantwoordelijke van de Maobadi om hulp te zoeken, maar hij stelde dat hij niets kon doen aangezien het om een vonnis van de volksrechtbank ging. Om verdere moeilijkheden te voorkomen vluchtte u naar Kathmandu, waar u een tijdje ondergedoken leefde bij een vriend. Toen u op een gegeven moment op bezoek ging bij uw zus, vielen Maobadi binnen op het appartement van uw vriend om u te zoeken. U begreep hieruit dat het ook in Kathmandu niet veilig was voor u. Daarom besloot u Nepal te verlaten. Op 14 augustus 2006 verliet u Nepal en via een tussenstop in Delhi (India) en Parijs (Frankrijk) bereikte u op 27 september 2006 België. U vroeg hier de volgende dag asiel aan. Ondertussen kregen uw ouders een brief van de Maobadi waarin ze u vroegen om u binnen de vijftien dagen te komen aanmelden, anders zouden uw en uw families bezittingen in beslag genomen worden. Uw ouders verhuisden uit angst naar Kathmandu. Omdat u niet reageerde op de oproeping van de Maobadi, werden op 31.05.2063 (16 september 2006) de bezittingen van uw familie geconfisqueerd. Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende zaken neer: uw Citizenship Card, een donatiebewijs, een aanbiedingsbrief van de Maobadi (d.d 31 augustus 2006), een brief van de Maobadi over de acties die tegen u en uw familie genomen werden (d.d 16 september 2006), een brief van de VDC van uw dorp (d.d 29 juni 2007), een brief van een mensenrechtenorganisatie uit uw dorp (d.d 25 juni 2007), een internetartikel uit Kantipur (d.d 1 mei 2007), een internetartikel uit HKNepal (d.d 13 oktober 2007) en een krantenartikel uit Sanchar Darpan Weekly (d.d 18 juni 2007)."

2. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Ten gronde.

2. Verzoeker roept een “*schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, met name de materiële motiveringsplicht*” in.
1. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, p. 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Nopens de status van vluchteling.

3. Verzoeker roept een “*schending van de Conventie van Genève van 1951*” in. Het verzoekschrift citeert de Conventie van Genève, herhaalt het voorgehouden asielaanvraag en stelt dat “*verzoeker is duidelijk uit vrees voor vervolging vanwege de Maobadi gevlucht*” en “*dat derhalve andermaal artikel 1A van de Conventie van Genève dd. 28.07.1951 wordt geschonden.*”
4. Verzoeker legt zijn citizenship card neer en beweert nooit een eigen paspoort te hebben gehad (gehoor DVZ, p.5). Verzoeker verklaart illegaal via India en Parijs naar België te zijn gereisd, doch toont dit niet aan. Verzoeker moet op zijn minst in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk; zijn evasieve verklaringen tasten zijn geloofwaardigheid op dit punt aan: “*Welke controle in Parijs? Ik volgde de smokkelaar uit het vliegtuig. We gingen naar de immigratiedienst. Hij gaf eerst zijn PP en de documenten. Hij zei me dat we samen reisden en dan gaf hij mijn documenten.*” (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 7). Het is een feit van algemene bekendheid dat op internationale luchthavens passagiers herhaaldelijk en op systematische wijze worden onderworpen aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten, in het bijzonder bij het binnenreizen van de Schengen-zone. Verzoekers verklaringen dat de smokkelaar alles voor hem regelde en deze zijn documenten aan de immigratiediensten voorlegde is ongeloofwaardig. Verzoekers verklaring illegaal gereisd te hebben kan niet overtuigen.
5. Verzoeker legde ter adstruering van zijn asielmotieven volgende documenten neer: een brief van een mensenrechtenorganisatie, een internetartikel van Kantipur, een

internetartikel van HKNepal, een krantenartikel uit de Sanchar Darpan Weekly, een donatiebewijs en brieven van de maoïsten en een brief van de VDC.

1. De bestreden beslissing stelt *“dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd wordt door een door u neergelegd attest. Het betreft een attest van een mensenrechtenorganisatie in uw dorp, m.n. Hurpes (d.d 25 juni 2007). Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat het bewuste attest vals is. De organisatie waarvan sprake stelde immers uitdrukkelijk nooit een dergelijk attest te hebben opgesteld. Daar dit attest de ernst en de actualiteit van uw beweerde problemen met de Maobadi alsmede de reden van de confiscatie van de gronden en bezittingen van uw familie objectief diende te staven, hypothekeert het bedrieglijke karakter van dit attest fundamenteel uw algemene geloofwaardigheid.”*
1. Verzoeker stelt: *“Het betreft een attest dat verzoeker ontving van zijn ouders om zijn asielrelaas kracht bij te zetten. Het dateert van 25 juni 2007, toen verzoeker al enige tijd in België verbleef. (...) In elk geval is de bestreden beslissing niet correct waar zij stelt dat dit attest de algemene geloofwaardigheid van verzoeker op het spel zet. Verzoeker heeft immers zijn relaas niet uitgevonden aan de hand van dit attest. Reeds in het eerste interview bij Dienst Vreemdelingenzaken legde verzoeker uit welke gebeurtenissen hem ertoe hadden aangezet om te vluchten. (zie stuk 2 bijlage 26bis) Op dat ogenblik was verzoeker nog niet in het bezit van het attest van de mensenrechtenorganisatie. En bij het Commissariaat-Generaal herhaalde verzoeker dit relaas opnieuw. Er dient hierbij opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing in het geheel niet verwijst naar de verklaringen die verzoeker aflegde. Hieruit kan verzoeker alleen maar afleiden dat zijn verklaringen geloofwaardig waren. Dat men dan ook niet anders kan besluiten dan dat het attest van de organisatie geen afbreuk kan doen aan verzoekers individueel asielrelaas.”*
2. Uit het dossier blijkt dat cedoca om de authenticiteit van het attest na te gaan contact opnam met de organisatie HURPES, en dat deze antwoordde *“Het attest is vals. De referentienummers zijn niet gekend bij HURPES, en worden niet op dergelijke wijze opgesteld. Noch de heer AYP, noch zijn medewerkers herinneren zich een dergelijk attest te hebben opgesteld. De naam BSP klinkt hen totaal onbekend.”* (cedoca-antwoorddoc nep2008-011w).
3. Verzoeker is verantwoordelijk voor de documenten die hij neerlegt. Verzoeker meent zijn verklaringen te bewijzen door een attest van een bekende mensenrechtenorganisatie die zijn relaas bevestigt en die internationaal bekend is. Verzoeker was bekend met deze organisatie. Zijn bewering *“In hoeverre zijn de verklaringen van de organisatie Hurpes betrouwbaar wanneer zij stellen nooit een dergelijk attest te hebben opgemaakt”* is strijdig met zijn initiële handelwijze. Ofwel legt verzoeker een attest neer waarvan hij de deugdzzaamheid garandeert ofwel legt hij geen documenten neer of licht hij toe waarom hij, desgevallend, twijfels heeft. Verzoekers houding is minstens dubbelzinnig wat zijn geloofwaardigheid aantast. Het louter in twijfel trekken van deze gemotiveerde conclusie van HURPES kan deze bezwaarlijk weerleggen. Verzoekers opmerking dat niet verwezen wordt naar de verklaringen die hij aflegde is evenmin nuttig aangezien verzoeker niet nader toelicht welke van zijn verklaringen de bevindingen van de Commissaris-generaal zouden vitiëren. Hij biedt geen aannemelijke verklaring voor valse documenten zodat deze bedrieglijke handeling hem kan aangewreven worden en zijn algehele geloofwaardigheid verder wordt ondermijnd.

2. De bestreden beslissing stelt terecht dat dit document tevens de bewijswaarde ontkracht *“van het krantenartikel uit HKNepal (d.d 13 oktober 2007), dat expliciet verwijst naar uw familie[s] dossier bij mensenrechtenorganisaties.”*
1. Verzoeker meent dat *“elk document op zijn waarde moet worden onderzocht: Deze brieven vormen echter het sluitstuk van het relaas van verzoeker, meer dan een attest van een organisatie! Deze brieven bewijzen dat verzoeker en zijn familie effectief bedreigd werden en dat hun bezittingen uiteindelijk werden geconfisqueerd. Het krantenartikel van HKNepal werd van internet gehaald. De inhoud van het artikel kan niet vervalst zijn. In elk geval werd ook dat niet onderzocht. De bewijswaarde van het artikel wordt eenvoudigweg ontkracht zonder dit verder te motiveren! Dat deze vaststelling op zich namelijk geen afbreuk doet aan de verschillende gebeurtenissen die vooraf gingen en waarom verzoeker naar België gevlucht is. Dat op deze punten de bestreden beslissing dan ook niet afdoende gemotiveerd is.”*
2. De bewijslast ligt bovendien bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). Het is dan ook aan verzoeker om aan te tonen dat *“de gehanteerde brieven de gebruikelijke brieven [zijn] die de Maobadi gebruiken om een persoon op te vorderen of om een confiscatie aan te kondigen?”* Verzoeker gaat er aan voorbij dat krantenartikels tegen betaling kunnen worden gepubliceerd en daarom slechts een betrouwbare bewijswaarde hebben. Documenten dienen hoe dan ook ondersteund te worden door een geloofwaardig asielrelaas om enige bewijswaarde te hebben, wat in casu niet het geval is. Dat het artikel uitdrukkelijk stelt dat mensenrechtenorganisaties zich voor verzoeker engageerden, en dit door deze organisatie zelf expliciet werd ontkend, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de artikelen. Verweerder merkt wat de internetartikels betreft ook terecht op dat *“de inhoud van artikels van het internet makkelijk te manipuleren [is]”*. Het is bovendien bevreemdend dat verzoeker niet kan toelichten hoe de journalist die de artikelen opstelde op de hoogte is geraakt van zijn zaak, en dat ook zijn ouders dit niet wisten, terwijl het artikel verzoekers asielrelaas tot in detail kan weergeven (stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 5). De overige documenten, de artikelen en in het bijzonder de brieven, komen voor als complaisancestukken voor onderhavige procedure en zijn hoe dan ook onvoldoende om verzoekers ongeloofwaardigheid te herstellen.
3. Ten overvloede kan worden vastgesteld dat de bestreden beslissing terecht wijst op de gewijzigde situatie in Nepal, met name op het vredesakkoord, de organisatie van verkiezingen en de aanwezigheid van de VN in Nepal.”
1. Verzoeker stelt in dit verband: *“In de bestreden beslissing blijkt de algemene situatie in Nepal belangwekkender dan de individuele situatie van verzoeker. In plaats van te verwijzen naar de verklaringen van verzoeker verwijst men uitgebreid naar de politieke gebeurtenissen van Nepal die zich hebben voorgedaan sedert augustus 2006. Ondanks officiële akkoorden is de houding van de Maobadi ten aanzien van de bevolking niet erg gewijzigd. Verzoeker brengt in bijlage het onderdeel van het Amnesty International Report van 2007 bij dat handelt over Nepal. Amnesty waarnemers hebben vastgesteld dat foltering en bedreigingen door Maoïsten nog steeds plaatsvinden, ondanks hun publiek akkoord om de mensenrechten na te leven. Uit het relaas van verzoeker blijkt dat de Maobadi hem ook achtervolgden in*

Kathmandu waar hij geprobeerd heeft ondergedoken te leven. Op dit ogenblik leven de ouders van verzoeker ook ondergedoken in Kathmandu. Zij kennen nog steeds geen veilige en normale levensomstandigheden. De gewijzigde politieke situatie wijzigt dan ook niets aan verzoekers' asielrelaas. Hij koestert nog steeds dezelfde vrees voor vervolging. Daar is men echter ook niet veilig. De Maobadi zijn daar evengoed aanwezig het risico op Verzoeker is van oordeel dat ook de Kathmandu vallei niet veilig is. Ook daar wordt de bevolking bedreigd en gebeuren er folteringen."

2. De loutere bewering van verzoeker dat de houding van de Maobadi ten aanzien van de bevolking niet erg is gewijzigd volstaat niet om deze aannemelijk te maken. De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (R.v.St., X, nr. 118.506, 22 april 2003), wat in casu niet het geval is. Het Amnesty International Report van 2007 waar verzoeker op wijst is niet strijdig met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en dat steunt op relevante en betrouwbare mensenrechtenrapporten, informatie van nieuwszenders en meerdere Nepalese kranten. Verzoeker toont niet aan dat de bevindingen van de CGVS die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, onjuist zijn.
4. Ten overvloede kan gesteld worden dat voor zover verzoekers verklaringen waarachtig zouden zijn, quod non, verzoeker ter terechtzitting zijn concrete huidige vrees niet kon toelichten. Volgens zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden na zijn vertrek de goederen van zijn familie geconfisqueerd en is het vonnis uitgevoerd.
5. Verzoekers asielaanvraag is echter bedrieglijk over de hele lijn, in het bijzonder wat betreft zijn reisweg en de documenten die hij neerlegt. Er kan dan ook geenszins geloof worden gehecht aan zijn voorgehouden vrees voor vervolging die evenmin wordt geobjectiveerd. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire bescherming.

6. Betreffende de subsidiaire bescherming stelt de bestreden beslissing *"dat op dit ogenblik de situatie in Nepal niet langer van die aard is dat er sprake kan zijn van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Sinds de in april 2006 afgekondigde wapenstilstand is er in Nepal in feite niet langer een gewapend conflict aan de gang en bestaat er voor burgers niet langer een risico van veralgemeend, willekeurig geweld."*
1. Het verzoekschrift stelt: *"Gelet op het voorgaande rapport van Amnesty kan vastgesteld worden dat verzoeker nog steeds een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Maobadi deinzen er niet voor terug personen te bedreigen of zelfs te doden. Voor verzoeker bestaat hiertoe een reëel risico omdat hij voor hen dienden te werken en ze hem daarna veroordeelden voor de volksrechtbank. Het staat bovendien vast dat ze verzoeker hiervoor gezocht hebben. Ook na het vertrek van verzoeker werd hij gezocht door de Maobadi. Uiteindelijk dreigden ze met een strafrechtelijke veroordeling en werden de bezittingen van de familie geconfisceerd. Verzoekers ouders leven intussen nog steeds ondergedoken zodat verzoeker geen garanties heeft bij terugkeer."*

2. Voor zover in Nepal sprake geweest is van een conflict in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet, spreekt verzoeker de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan het administratieve dossier toegevoegde informatie ook op dit punt niet afdoende tegen daar hij opnieuw enkel wijst op het rapport van Amnesty International en zijn voorgehouden asielrelaas waaraan, zoals bovenvermeld is, geen geloof kan worden gehecht. De overige middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.
3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 5 september 2008 door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
--------------------	---

mevr. J. GHEYLE,	toegevoegd griffier.
------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE.

K. DECLERCK.